

Sygn. akt III USK 463/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania A. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.

o zasiłek chorobowy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 9 czerwca 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 8 lutego 2021 r., sygn. akt V Ua (...),

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

II. zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującej się kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 8 lutego 2021 r., sygn. akt V Ua (...), Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. – w sprawie z wniosku A. L. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O. – oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O. z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt IV U (...), w którym Sąd Rejonowy zmienił zaskarżone decyzje ZUS Oddziału w O. z dnia 21 stycznia 2019 r. i z dnia 21 lutego 2019 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni A. L. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 5 grudnia 2018 r. do 29 stycznia 2019 r. i od 30 stycznia 2019 r. do 12 lutego 2019 r.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego organ rentowy zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a mianowicie przepisu art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2020 r., poz. 870).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną odwołująca się wniosła o odrzucenie, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującej się kosztów postępowania kasacyjnego oraz kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego skarżący – opierając wniosek o przyjęcie jego skargi do rozpoznania na przyczynie przyjęcia

skargi określonej w przepisie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. – powinien określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03; z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, czy też z dnia 17 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Jeżeli zaś skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, to zobowiązany jest przytoczyć te rozbieżne orzeczenia Sądów, przy czym musi wykazać, że występująca w nich rozbieżność ma swoje źródło w różnej wykładni przepisu albo wykazać, że wykładnia dokonana przez Sąd drugiej instancji sprzeczna jest z jednolitym stanowiskiem doktryny lub orzecznictwa Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2008 r., II CSK 21/08, LEX nr 794605). Chodzi przy tym o rozbieżności w wykładni przepisu prawa, a nie o rozbieżności w jego zastosowaniu. Ponadto, ze względu na publiczne cele, jakie ma do spełnienia rozpoznanie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej, skarżący powinien także wykazać celowość dokonania wykładni przepisu przez Sąd Najwyższy ze względu na potrzeby praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 października 2012 r., III SK 15/12, LEX nr 1228636 oraz z dnia 19 października 2012 r., III SK 13/12, LEX nr 1228618). Punktem odniesienia do konstruowania przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. są ustalenia określone w podstawie faktycznej zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji. Nie można przedstawiać przyczyny przyjęcia skargi określonej w powołanym wyżej przepisie w oderwaniu od wiążących ustaleń faktycznych zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku Sądu drugiej instancji - art. 398¹³ § 2 k.p.c., zgodnie z którym w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie do rozpoznania rozpatrywanej skargi kasacyjnej jest oparte na założeniu, że odwołująca się kontynuowała pracę na podstawie umowy zlecenia po ustaniu innego, wcześniejszego tytułu ubezpieczenia (umowy o pracę) i w związku z tym nie przysługuje jej prawo do spornego świadczenia – zasiłku chorobowego. Założenie to jest sprzeczne z podstawą faktyczną zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w O.. Według Sądu drugiej instancji w ustalonym stanie faktycznym sprawy ubezpieczona od 5 grudnia 2018 r. do 12 lutego 2019 r. nie wykonywała faktycznie pracy na podstawie zawartych wcześniej umów zlecenia, co powoduje konieczność uznania, że wnioskodawczyni z tytułu w/w umów nie uzyskała żadnego dochodu. Z tytułu umowy zlecenia zawartej od dnia 16 października 2017 r. wnioskodawczyni nie została zgłoszona do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego (zgłoszenia takiego dokonano dopiero 11 kwietnia 2019 r.). Powyżej wskazane ustalenia stanowiły punkt odniesienia do zastosowania przepisów prawa materialnego. Sąd drugiej instancji stwierdził, że w przypadku umów zlecenia dla spełnienia wskazanej w art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej przesłanki negatywnej kontynuowania wcześniej podjętej działalności zarobkowej konieczne jest wykazanie rzeczywistej aktywności ukierunkowanej na uzyskanie dochodu, a nie sam fakt formalnego związania zawartymi wcześniej umowami zlecenia. W okolicznościach rozpatrywanej sprawy, gdzie nie było sporne, iż w okresie od 5.12.2018 r. do 12.02.2019 r. wnioskodawczyni nie wykonywała żadnych czynności z tytułu wcześniej zawartej umowy zlecenia, oznacza to, że zachowuje ona prawo do zasiłku chorobowego z tytułu ubezpieczenia chorobowego związanego z umową o pracę, która ustała w dniu 30.11.2018 r.

W uzasadnieniu wniosku nie zawarto odpowiedniej jurydycznej argumentacji wykazującej, że w sprawie rzeczywiście występuje przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. O rozbieżności w orzecznictwie sądowym nie przekonuje powołanie się przez skarżącego na wskazane w uzasadnieniu wniosku wyroki. Brakuje wykazania w formie odpowiedniej argumentacji rozbieżności w wykładni przepisów prawa określających przedmiotowe zagadnienie z uwzględnieniem odmienności stanów faktycznych

spraw, na tle których zapadły powołane przez skarżącego wyroki oraz zaskarżony rozpatrywaną skargą kasacyjną wyrok Sądu Okręgowego w O..

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c.